

for saa vidt man ikke svarer Indkomstskat til Staten, kan Indtægten ogsaa med Hensyn til den kommunale Skat nedsættes efter frit Skøn. Hvis man kunde enes om det, var det noget, som vilde hjælpe de smaa ganske anderledes, og som tillige var langt mere rationelt. Det kan simpelt hen ikke forsvares at trække et Skel, naar der er Tale om Ejendomsskat, men paa den anden Maade kunde man gøre noget rationelt til Gavn for de smaa i Samfundet. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Minister og alle Partier at se velvilligt paa dette Ønske under Behandlingen i Udvalget. Jeg synes, at meget taler for at opfylde det, og hvis dette sker, vil det blive hilst med Glæde ikke alene af de smaa Skatteydere, men ogsaa af Ligningsmyndighederne.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgkreds har bedt om Ordet for tredje Gang under denne Behandling. Det ærede Medlem kan ikke faa Ordet uden Tingets Samtykke. Hvis Afstemning ikke begæres, forudsætter jeg, at Samtykket gives. (Ophold). Det er givet. Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgkreds har Ordet.

N. Neergaard: Jeg sagde angaaende Finansministerens Stilling til Ejendomsskylden og Formueskatten, at vi havde to Hovedindvendinger mod at forhøje Ejendomsskyldbeskatningen. Disse Indvendinger var i og for sig ikke hentede fra Ejendomsskyldens Særegenhed som Skattegrundlag, som Led i Skattesystemet, men de var hentede derfra, at vi ansaa Ejendomsskylden for et ubrugeligt Grundlag for en Krigsbeskatning, for hvilken Synspunktet skulde være at ramme den større Skatteevne. Her er for mig Ejendomsskyldgrundlaget overhovedet ubrugeligt. Vor anden Hovedbetragtning var denne, at det var i hvert Tilfælde en væsentlig Ubillighed kun at ramme den Formue, der er anbragt i fast Ejendom, medens man lod de øvrige Formuer, Papirformuen o. s. v., ubeskattet ved denne Lejlighed. Det forekommer mig imidlertid, at der aabner sig Muligheder, idet Finansministeren opgiver sin Modstand imod en Formuebeskatning (Modsigelse af *Finansministeren*) eller rettere sagt — der ligger jo ikke nogen Modstand i, at Ministeren ikke har stillet Forslag —, han erklærer sig nu villig til at gaa med til en Formuebeskatning, endogsaa en, som gik ned til 30,000 Kr., som Ministeren nævnedes. Naar Finansministeren møder Mod-

stand mod Ejendomsskyldgrundlaget til Benyttelse ved denne Lejlighed, forekommer det mig, at man maatte kunne mødes med Hensyn til Formueskatten, som giver et Grundlag for at ramme dem, der har en i alt Fald nogenlunde betydelig Skatteevne, og blandt andre en Del af dem, som Ministeren har ønsket at faa indenfor Beskatningen gennem Forslaget om en Forhøjelse af Ejendomsskylden. Men for at der ikke skal være nogen som helst Misforstaaelse, vil jeg gentage, at Ejendomsskylden forekommer mig at mangle Betingelserne for at være Grundlag for en særlig Krigsbeskatning, hvor Hensigten er at ramme den nogenlunde betydelige Skatteevne, og jeg vil derfor for mit Vedkommende i denne Forbindelse ikke kunne tiltræde en saadan Beskatning.

Jeg skal dernæst besvare et Par Udtalelser, som er fremkommet om Sager, der kun staar i fjernere Forbindelse med den Sag, vi her behandler. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) erklærede, at han ikke forstod, at jeg ud fra det Synspunkt, jeg gjorde gældende med Hensyn til den Art af Forbrugsskatter, som jeg kunde være med til at acceptere, kunde gaa med til en Forbrugsafgift, der ramte det bredeste Lag; en saadan Afgift vilde efter det ærede Medlems Mening en Forhøjelse af Jernbanetaksterne være. Det ærede Medlem maa dog kunne forstaa, at der her aldeles ikke er Tale om nogen Skat eller nogen Afgift, men om en af Statens forretningsmæssige Virksomheder, og selv om vi gaar aldrig saa langt ned med Hensyn til, hvad denne Virksomhed skal indbringe, selv om vi ikke fordrer fuld Forrentning af Kapitalen, saa maa der dog være en Grænse for, hvor langt man gaar ned. Saa snart vi kommer ned under, hvad Jernbanerne faktisk koster at drive, normal Forrentning af Kapital iberegnet — og under det har vi jo bestandig været —, er der ikke Tale om nogen Afgift, der hviler paa denne eller hin, men om et Tilskud fra Statens Side til dem, der benytter vore Jernbaner til Person- og Godstrafik. Det, der er Tale om, ved at forhøje Jernbanetaksterne og derved skabe et nogenlunde rimeligt Udbytte af Statsbanedriften, er at formindske et Tilskud, som Statskassen allermindst under de nuværende Forhold har Raad til at yde, og som efter min Mening har naaet en saadan Størrelse, at den overhovedet ikke har Raad til at yde det — heller ikke under normale Forhold. Dertil kommer, at Sagen har væsentlig